

JAKÉ JSTE MĚL KONÍČKY, NEŽ VÁS POHLTIL TANEC?

Chodil jsem na vodák, takže mě bavila vodní turistika, kajaky, kánoe. Měli jsme loděnici, na lodě jsme jezdili o prázdninách a vlastně každý víkend, když bylo pěkně. Skvělá parta. Ale jak jsem pak měl začít s tancem a viděl nahoře v kulturáku v malinkém baletním sále páry, které už spolu tančily třeba rok, a hlavně když jsem viděl ty holky, bylo rozhodnuto.

TAKŽE JSTE VĚDĚL, ŽE VÁS BUDOU BAVIT HOLKY, ALE CO SAMOTNÝ TANEC?

To mi šlo. Na první lekci trenér něco ukazoval a chválil mě, že jsem to hned chytl, zatímco ostatní to motali, takže nějaká pohybová paměť tam zřejmě byla. I když já o sobě říkám, že nejsem žádný přírodní talent, to opravdu ne. Všechno, čeho jsem dosáhl, mám vyděné, hlavně přes hlavu. Typy, které mají talent od přírody, to mají tak, že vůbec nepřemýšlí, podívají se a hned jim to jde, i když třeba teprve začínají tančit. To jsou typy lidí, kteří pohyb a grácii mají v sobě. Třeba ten Tomáš Gál, to je vyloženě příroda, udělá jakýkoli pohyb a vypadá v tom krásně.

„TĚŽKÝ KOTNÍKY,“ TO JE JEDEN Z KOMENTÁŘŮ POROTY, KTERÝ JE VE STARDANCE ČASTO SLYŠET. PŘÍRODÁCI TO ASI MAJÍ JEDNODUŠŠÍ, ALE NEMUSÍ SI TEN DOKONALÝ TANEC NAKONEC VŠICHNI VYDŘÍT?

Přírodní typy mají určitě velkou výhodu. Při stejném množství píle a ochoty se tomu věnovat budou mít vždycky před tím druhým náskok.

TAKŽE COBY NEPŘÍRODÁK BYSTE MUSEL O TO VÍC ZABRAT?

Ano, řeknu to na příkladu. Na začátku mého tancování nás bylo v tom roce asi šest párů, které u toho zůstaly, začali jsme jezdit na soutěže, a já jsem byl z těch kluků nejhorší. Oni vyhrávali, a já jsem nebyl schopný dostat se na nějakých hloupých soutěžích ani do finále.

A TAK JSTE ZAČAL DŘÍT VÍC?

Začal jsem dřít, ostatní odpadali a já pořád tančil a dřel jsem a dřel, přemýšlel nad tím a postupně se zlepšoval. Najednou jsem byl v áčku, v druhé nejvyšší kategorii. Pak jsem se dostal do třídy M. V emku jsem postupoval, byl jsem v semifinále, ale nebyl jsem schopný dostat se do finále... Věděl jsem, že sám už se nedokážu naučit nic. Hrozně mě štvalo vidět na Mistrovství republiky páry, které bych mohl porazit, ale nevěděl jsem, jak na to. Zašel jsem tehdy za Evou Šochovou, která u nás v klubu vedla pohybovou baletní

přípravu, a poprosil ji o pomoc: „Udělám cokoli, ale chci do finále.“ Další rok jsme se soustředili na improvizace, asi do mě dala trošku víc „tanečnosti“. Šel jsem si za tím cílem a opravdu se do toho finále dostal! Pak jsme jako první v republice začali jezdit do Anglie ještě s jedním párem od nás z klubu. A tam jsme teprve pochopili, co tanec znamená, protože tady tehdy nikdo nevěděl, jak se má co tančit.

KOLIK HODIN DENNĚ JSTE ASI TRÉNOVAL?

Nejdřív toho nebylo moc, měli jsme vyčleněný čas asi dvakrát týdně... Úplně na začátku to bylo jednou týdně: ve středu. Tatínek mi totiž tanec zakázal s tím, že mě na rozdíl od strojařiny nikdy žít nebude - protože jsem tehdy chodil na průmyslovku. Ať prý pustím z hlavy, že budu někde tančit ve smokingu, že u nás v rodině nikdo nikdy smoking neměl a nebudu ho mít ani já. Když pak přišla první špatná známka, nějaká čtyřka z technologie, tak mi tatínek tanec zakázal. Byl jsem vychovaný k tomu, abych nelhal, a snažím se tak vychovávat i své děti. Kolikrát jsem si zavařil, když jsem na sebe opravdu všechno řekl. A tehdy poprvé jsem našim začal lhát. Tvrdil jsem, že máme se spolužáky kulturní středy, že chodíme do kina. Když se na to přišlo, maminka jako učitelka pochopila, že je něco špatně, a přemluvila tatínka, aby mi tréninky zase dovolil. Jenže podmínkou byly dobré známky, což se mi úplně vždycky nedařilo, takže nakonec naši ustoupili a já jsem slíbil, že se budu víc učit.

A UČIL?

Asi ne... (*smích*)

POSTUPEM ČASU TRÉNINKŮ PŘIBÝVALO?

Ano, tohle byl úplný začátek tady v Ostravě v Domě kultury v Porubě v nejnižší kategorii absolventů základních tanečních, kategorii E. Tam jsem potkal svou novou partnerku Jarmilu Nadkanskou, se kterou jsme na soutěži skončili poslední. (*smích*)

TO JSTE SI ASI ŘEKL, ŽE MUSÍTE ZABRAT?

No jasně. A tréninků přibývalo, v té vrcholné éře se samozřejmě trénuje každý den. Takže dopoledne škola, později práce a odpoledne tréninky.

VYSTUDOVAL JSTE BÁŇSKOU A PAK NASTOUPIL DO VÍTKOVICKÝCH ŽELEZÁREN. DNESKA ŽIJETE TANCEM, JAK VÁS BAVILA PRÁCE PROJEKTANTA?

Nejdřív jsem nastoupil do válcovny, fungoval tam stiefel a velký a malý mannesmann podle průměru trubek. Já měl pracovat jako technik na velkém mannesmannu, dostal jsem k nastudování materiály o trubkách a průměrech, že mě z toho pak budou zkoušet. Seděl jsem v té kanceláři a říkal si, že tohle přece nebudu dělat celý život! Tak jsme se o tom bavili s tatínkem, že mě třeba baví kreslit u prkna, něco vytvářet, a tady že nic nevytvářím. Pak se uvolnilo místo v DIZu (Dodavatelsko-inženýrský závod), kam jsem nastoupil a hned jsem věděl, že to je moje parketa. Tam mě to bavilo.

CO PŘESNĚ JSTE DĚLAL?

Nastoupil jsem jako projektant. Ten dostane výkresy strojního zařízení, kompletní stavební dokumentaci a technologie a vlastně to dává dohromady, aby všechno fungovalo, aby se to vešlo do haly... Někdy to byla otročina kreslit dvacetimetrový dopravník, malinké obdélníčky celý den... Ale šlo o koordinaci, je třeba zkoordinovat více profesí, aby to klaplo jako celek. A to mě hrozně bavilo. Nastoupil jsem tam a celou pracovní dobu stál u prkna a kreslil. Zkušený mazáci mi říkali: „Šetři si práci!“ Ale jak mě to bavilo, tak mi práce utíkala, ráno jsem se postavil k prknu, ani jsem nemrknul a byl konec směny. A umím si představit, že by mě to bavilo i dál, ale měl jsem taneční... Takže tehdy jsem ráno přišel do kanceláře, odpracoval si svoje, potom jsem šel na trénink a z tréninku do postele. A to byl můj život a obojí mě bavilo, ale pak už to bylo příliš náročné a přišla chvíle, kdy jsem se musel rozhodnout. Rozhodl jsem se a vůbec toho nelituju. Nechápu lidi, kteří říkají, že je práce nebaví. Tak proč to děláš? Dělej něco, co tě baví.

UMĚL BYSTE JEŠTĚ DNESKA NARÝSOVAT DVACETIMETROVÝ DOPRAVNÍK?

Ale jo.

FAKT?

Určitě. Ale teď se to dělá úplně jinak, my jsme to kreslili na pauzák, tam se to dalo vygumovat... Teď se to dělá na počítači, takže to by byla ještě větší zábava.

TAKŽE VLASTNĚ NA PRÁCI PROJEKTANTA MÁTE DOBRÉ VZPOMÍNKY...

Byly tam i bizarní momenty. Třeba se ve Vítkovicích stavěla velká multifunkční hala, dnešní Ostravar aréna, ještě za generálního ředitele Pešky. A bylo žádoucí, aby se pracující inteligence - ti inženýři - aby se sblížili s dělnickou třídou. Tak jsme si vždycky za měsíc museli nějaké ty šichty odpracovat. Takže místo toho, abychom dělali svoji práci u prkna, tak jsme ráno nastoupili v montérkách, starý dělník řekl: „Tady budete kopat, tohle přeházíte, tohle přemísíte.“ Sám si šel sednout, popíjel pivko a my jsme tam makali. Všichni věděli, že je to absurdní a zbytečné, stejně jako ten rok na vojně, ale nedalo se nic dělat. To bylo ještě za tvrdého socialismu.

JSTE DVOJNÁSOBNÝ MISTR REPUBLIKY V LATINSKOAMERICKÝCH TANCÍCH A DESETI TANCÍCH - JAK BYSTE LAIKOVI VYSVĚTLIL HLAVNÍ ROZDÍL MEZI TĚMITO KATEGORIEMI?

Latinskoamerické tance obsahují jen sambu, rumbu, chachu, paso doble a jive. V deseti tancích k tomu přibývají ještě ty standardní, takže první kolo odtančíte standard ve fraku, pak se převléknete a zatančíte latinu. Deset tanců je vlastně soutěž o univerzálnosti, musíte umět latinu i standard.

TROFEJE POSBÍRANÉ BĚHEM KARIÉRY MÁTE DOMA VYSTAVENÉ?

Těch trofejí, co jsme vyhráli s Panenkou, zas tolik nebylo, spíš jsme

měli vystaveny její ceny, které získala, až jsem ji trénoval. A z pohárů jsem odšrouboval štítky a věnoval je obci, aby bylo co rozdávat v místních soutěžích.

TO MÁTE NA MYSLI MALENOVICE. ALE PŮVODNĚ JSTE Z OSTRAVY, TAKŽE JSTE SE DO MALENOVIC PŘISTĚHOVALI?

Ne, moje rodina odsud pochází, babička byla z Malenovic a děda pocházel z vedlejší vesnice, z Lubna. Do Malenovic jsme vždycky jezdili na prázdniny, takže jsem se vrátil do svého kraje.

JAK VYCHÁZÍTE SE STAROUSEDLÍKY? BEROU VÁS JAKO CELEBRITU?

To určitě ne, já nejsem celebrita. Přistěhovali jsme se už v roce 2002, ale starousedlíci nás pořád berou jako naplaveniny. Zajímavé je, že ze starých map se dá vyčíst, že v Malenovicích kdysi hodně pozemků vlastnili Chlopčící. Dodnes je tam část obce, které se říká Chlopčikovice. Ale tam nebydlíme, náš dům stojí pod kostelem. A mám to tam moc rád. Malenovice jsou skvělé. Do Ostravy kousek, a přitom žiju pod Lysou horou. Taky sousedi jsou super, s jedněmi ani nemáme plot. Všechny návštěvy se diví, ale my plot prostě nepotřebujeme. Teď jsem se pustil do čtení kroniky ke čtyřem stům let založení Malenovic. Krásná výpravná kniha, luxusně zpracovaná, velký formát, spousta fotek, křídový papír. A v ní jsem našel, že už v roce 1644 tady žil nějaký sedlák jménem Ondřej Chlopčík.

*2011 - trofeje z tanečních soutěží.
Většinu z nich získala Panenka se svým
dalším tanečním partnerem Tomášem
Hoškem. Jako jejich trenér jsem měl
obrovskou radost ze všech jejich úspěchů,
ať už v Evropě nebo v Americe.*